

Arrest

nr. 282 975 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat F. QUAIRIAT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 13 november 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 december 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 9 juni 2022 en 1 augustus 2022.

1.3. Op 31 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Masjedsoleiman (Iran). U woonde in Iran in de stad Isfahan samen met uw vader en uw oudere zus M.(...). U groeide op in een moslimgezin, deed dagelijks uw gebed en vastte tijdens de ramadan. Na uw studies aan de universiteit las u boeken over de Koran. U volgde ook een programma van B.(...) Mo.(...) waarin hij de Koran analyseerde en verwees naar een boek van de bekende historicus Tabari, waarin u veel contradicties en tegenstrijdigheden in de Koran vond. Hierdoor was u drastisch veranderd en keerde u zich langzaam maar zeker af van de islam. U voelde echter een leemte omdat u denkt dat er wel degelijk een God bestaat die het universum heeft geschapen. U verkende het zoroastrisme, maar kon hier niet in meegaan omdat zij in meerdere goden geloven en u denkt dat er slechts één God is. Vanaf 1396 (Iraanse kalender, komt overeen met 2017-2018 in de westerse kalender) baatte u een kopiecentrum uit in een kantoor in de universiteit. Daar kwam u in contact met A.(...) K.(...), een Armeense christen die voor u werkte in het kopiecentrum. Sinds u de islam verlaten had, ontbrak er iets in uw leven en was u zenuwachtig en gespannen. Begin 1397 (voorjaar van 2018) vertelde A.(...) u over God. Ze legde uit dat Jezus predikte dat men de andere wang moest aanbieden aan zijn vijand, wat u erg aansprak. U vroeg haar of u met haar mee mocht gaan naar de Armeense kerk, wat zij weigerde omdat het verboden was. Ze verwees u door naar S.(...), een vriendin van haar die illegale huiskerkvieringen organiseerde. Omdat ze zich slecht voelde over het feit dat ze u niet meer kon helpen, gaf A.(...) u een Mariabeeld, een Bijbel en een kruisteken, die u thuis bewaarde. In het midden van 1398 (de herfst van 2019) ontmoette u S.(...) twee keer, waarbij ze peilde naar uw motivatie en u uiteindelijk uitnodigde om de huiskerk bij te wonen. In mehr 1398 (oktober 2019) ging u voor de eerste keer naar de huiskerk, wat u vervolgens maandelijks deed. U schreef in die periode ook artikels waarin u de ondergeschikte rol van de vrouw in de islam aanklaagde. In deze artikels schreef u ook over het feit dat Mohammad als drieënvijftigjarige man een zevenjarig meisje huwde. U drukte deze teksten af voor u naar de huiskerk ging, waarna S.(...) ze uitdeelde aan de kerkgangers en aan eventuele nieuwkomers die interesse toonden. Na afloop van de viering verscheurden jullie de teksten. In het voorjaar van 2020, u had toen ongeveer vier of vijf huiskerkvieringen bijgewoond, brak de coronapandemie uit. Vanaf dat moment gingen de vieringen door via Zoom en stuurde u uw teksten door naar S.(...) via e-mail. U bezocht tijdens de coronaperiode vaak uw oom, die kanker had. Op een dag bad u tot Jezus Christus met de vraag uw oom te genezen. Een week later begonnen het aantal kankercellen te zakken. U zag hierin een bewijs van Gods bestaan en vroeg aan S.(...) om u te dopen, wat zij deed op 21 mehr 1399 (12 oktober 2020). U sprak in Iran ook vaak over uw geloof met uw oudste zus Z.(...). U werkte intussen ook als vrijwilliger in een centrum voor autistische kinderen tot 6 jaar. U wilde graag ook oudere kinderen kunnen helpen en begeleiden. U wilde echter geen opleiding volgen waarbij de islam een centrale rol innam en wilde liever in een christelijk land verder studeren. Daarom diende u begin 1399 (voorjaar 2020) een aanvraag in om een master in opvoedingswetenschappen aan de Universiteit Gent te kunnen volgen. In mehr 1400 (september-oktober 2021) kreeg u te horen dat uw visum om naar België te reizen in orde was. Op 13 november 2021 reisde u met het vliegtuig vanuit Iran naar België, waar u Nederlandse les volgde met het doel om daarna aan de masteropleiding te beginnen. Een week na uw aankomst in België begon u met behulp van een tolk wekelijks de misdiensten bij te wonen in de Rabotkerk in Gent. Via Zoom woont u ook de misdiensten bij van de Iraanse kerk in Jette. Op 16 december 2021 belde uw vader u op vanuit Iran. Hij vertelde u dat vier agenten van Ettela'at (Iraanse inlichtingendienst) uw huis waren binnengevallen en daar uw Bijbel, uw kruisbeeld en uw beeld van Maria gevonden hadden. Uw vader en uw zus M.(...) werden gedurende twee dagen door de Ettela'at ondervraagd. Tijdens die ondervragingen toonden de agenten de teksten die u voor de huiskerk geschreven had aan uw vader en zeiden ze tegen hem dat ze wisten dat u die teksten geschreven had. Ze zeiden eveneens dat S.(...) gearresteerd was en uw naam genoemd had en dat ze wisten wat u in het buitenland deed. Doordat uw oom jullie huis als borg stelde, werden uw vader en uw zus uiteindelijk vrijgelaten. Op 18 december 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Iran vreest u te zullen worden gearresteerd door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom en omwille van de teksten over de islam die u in Iran geschreven hebt. Hier in België beleeft u uw geloof door maandelijks Bijbelstudie te volgen en door wekelijks naar de Rabotkerk te gaan. Daarnaast heeft u ook een Facebookkanaal waarop u christelijke boodschappen post. U praat ook af en toe via WhatsApp over uw religie met uw oudste zus Z.(...), die getrouwd is en in Masjedsoleiman woont. Zij heeft zich recent onder uw invloed bekeerd tot het christendom. U weet niet wat er met S.(...) of de andere huiskerkleden is gebeurd.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Iraans paspoort (d.d. 21 juli 2019, geldigheidsduur 5 jaar, inclusief visum voor België geldig voor 1 jaar); een kopie van uw karte melli (nationale kaart); een bloedonderzoek uitgevoerd bij uw oom G.(...) A.(...) J.(...) waaruit blijkt dat er kankercellen aanwezig waren in zijn bloed (d.d. 24 ordibehesht 1399, komt overeen met 13 mei 2020); een biopsierapport van de darmtumor van uw oom G.(...) A.(...) J.(...) (d.d. 1 mordad 1399, komt overeen met 22 juli 2020); twee bloedonderzoeken die aantonen dat de chemotherapie bij uw oom G.(...) A.(...) J.(...) wel degelijk een effect had (d.d. shahrivar en mehr 1399, komt overeen met augustus-september 2020 en september-oktober 2020); een bundel met door u geschreven teksten over de rol van de vrouw in de islam (niet gedateerd of gepubliceerd); een toelatingsbrief tot de UGent in de opleiding Educational Sciences, op voorwaarde dat Nederlands voldoende goed is (d.d. 17 december 2020); twee steunbrieven van de Iraanse kerk in Jette, ondertekend door pastoor D.(...) R.(...) (d.d. 31 mei 2022 en 22 juli 2022, inclusief kopie identiteitskaart D.(...) R.(...)); twee steunbrieven van de Rabotkerk in Gent, ondertekend door E.(...) V.(...) (d.d. 28 mei 2022 en 29 juli 2022, inclusief kopie identiteitskaart E.(...) V.(...)); een doopbewijs ondertekend door de Rabotkerk in Gent, waarin bevestigd wordt dat u op 12 oktober 2020 gedoopt werd in Iran; vijf puntenlijsten van uw universitaire studies in Iran, inclusief vertaling (d.d. 15 juni 2021) en inclusief een kopie van alle pagina's van uw shenasnameh (geboorteboekje); uw registratie voor een cursus Nederlands en een e-mail die u op 7 februari 2022 stuurde aan uw advocate om haar te wijzen op het feit dat uw vader u belde op 16 december en niet op 26 december, zoals het foutief genoteerd stond in het verslag van uw gesprek bij de DVZ.

Uw advocate stuurde op 22 juni 2022 een e-mail naar het CGVS waarin zij stelde dat: (i) u zich liet dopen op 20 oktober 2020 en niet 20 oktober 2021; (ii) u op 7 februari 2022 aan uw advocate had laten weten dat uw vader u opbelde op 16 december 2020 en niet op 26 december 2020 zoals verkeerdelijk was genoteerd bij de DVZ; (iii) u geen bewijs of documenten kon verzamelen omtrent de eigendomsakte die uw oom diende af te leveren voor de vrijlating van uw vader en zus omdat de Iraanse officieren van het Ministerie van Inlichtingen uw oom hiervoor geen bewijs hebben afgeleverd; (iv) de agenten die uw vader en zus arresteerden u ervan beschuldigden een afvallige van de islam te zijn die de heilige islam had beledigd, een persoon te zijn die oorlog voert tegen God en de profeet Mohammad en een persoon te zijn die tegen de nationale veiligheid van Iran handelt; (v) uw oom G.(...) A.(...) J.(...) op 13 mei 2020 een bloedonderzoek onderging waaruit bleek dat er kankercellen in zijn bloed aanwezig waren; (vi) uw oom op 22 juli 2020 een biopsie onderging waarbij een tumor werd vastgesteld; (vii) de dokters bij uw oom op 17 september 2020 en 29 september 2020 begonnen met chemotherapie en (viii) de dokters in shahrivar en mehr 1399 (september-oktober 2020) op basis van bloedonderzoeken vaststelden dat deze chemotherapie ook daadwerkelijk effect had.

Op 10 augustus 2022 stuurde u via uw advocate een e-mail naar het CGVS waarin u terugkwam op vragen die u tijdens het persoonlijk onderhoud waren gesteld over Sodom en Gomorra en het geweld in het Oude Testament. U stelde dat uw aandacht meer uitgaat naar het Nieuwe Testament omdat voor de komst van Jezus alles volgens de wet van God verloopt. Wanneer mensen herhaaldelijk zonden begingen, golden Gods wet en Gods toorn voor hen. In de tijd van het Nieuwe Testament vergaf God de mensen door zijn enige zoon Jezus te zenden en hem te offeren. U richt zich meer op het vergevingsgezinde gedeelte van de Bijbel omdat in de oudtestamentische tijd de mensen Gods vergeving nog niet hadden ontvangen. U denkt dat dit misschien deel uitmaakte van Gods plan voor de mensen om destijds zijn vergeving nog niet aan te bieden, dat God de mensen wilde laten begrijpen dat ze van nature schuldig en zondig zijn en dat het niet uitmaakt hoeveel berouw ze hebben omdat ze toch altijd opnieuw zonden begaan. Om volmaakt te worden hebben zij vergeving van God nodig. U voegde hier nog aan toe dat u niet de hele tekst regel voor regel kon vertalen omdat u geen vertaler kon vinden, maar dat u wel twee fouten vond in de tekst. Zo vocht de profeet Ali niet tegen de stam 'Pani Nazir' maar wel tegen de stam 'Bani Nazir'. Ook was u in de periode waarin u geen religie had gestresseerd omwille van een niet functionerend kopieerapparaat en niet omwille van een niet functionerend koffiezetapparaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier niet kan worden besloten dat er in uw hoofde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Iran gearresteerd te worden omwille van uw bekering tot het christendom en omdat de kritische teksten die u schreef over de islam in handen gevallen zijn van de Iraanse autoriteiten (Notities Persoonlijk Onderhoud 1 (NPO 1), d.d. 9 juni 2022, p. 21). Bij deze door u aangehaalde vrees kunnen echter de nodige kanttekeningen gemaakt worden. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. De verklaringen die u over dit bekeringsproces aflegde zijn echter ontoereikend.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over verschillende cruciale fases van uw bekeringstraject. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u in 1396 in contact kwam met A.(...), dat u na uw ontmoeting met S.(...) sinds mehr 1398 (september-oktober 2019) een keer per maand naar de huiskerk begon te gaan en dat u zich liet dopen op 21 mehr 1399 (12 oktober 2020, NPO 1, p. 10 en p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen legde u plots heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat u reeds een paar weken na uw eerste ontmoeting met S.(...) besloot om definitief christen te worden en dat u deze beslissing nam een week voordat u gedoopt werd (NPO 2, p. 11). U voegde hieraan toe dat u gedoopt werd op 21 mehr 1398 en bevestigde, toen u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat dit doopsel plaatsvond enkele weken nadat u voor het eerst met S.(...) had gesproken (NPO 2, p. 12). Deze verklaringen zijn echter onderling onverenigbaar, aangezien u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had gesteld dat er meer dan een jaar tijd zat tussen uw eerste huiskerkbezoek en uw doopsel (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u plots dat u een fout gemaakt had, dat u een probleem heeft met data en dat u in 1398 in aanraking kwam met het christendom (NPO 2, p. 12). Even later corrigeerde u zichzelf opnieuw en stelde u dat u in 1399 gedoopt was (NPO 2, p. 12). Vervolgens gevraagd of het gesprek met S.(...) dan ook in 1399 plaatsvond, een paar weken voor uw doopsel, bevestigde u dat dit het geval was (NPO 2, p. 12). Erop gewezen dat u, los van het feit dat u de jaartallen misschien door elkaar haalt, toch moet weten of u een jaar dan wel een paar weken na uw eerste huiskerkbezoek gedoopt werd, bevestigde u dat u in 1399 voor het eerst naar de kerk ging en een paar weken later gedoopt werd (NPO 2, p. 12). Dit geldt des te meer daar deze door u voorgehouden versie van de feiten ook niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen over uw bekeringsproces. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u besloot om te bekeren in 1398 en dat u deze beslissing nam ongeveer zes maanden nadat u voor het eerst over het christendom hoorde praten (NPO 2, p. 10). Even later stelde u dat u voor het eerst met A.(...) over het christendom praatte in het midden van 1398 (NPO, p. 12). Erop gewezen dat er meer dan een jaar tijd zit tussen uw kennismaking met het christendom in het midden 1398 en uw doopsel in mehr 1399, stelde u plots dat u S.(...) leerde kennen zes maanden na A.(...), in het begin van 1399. Dit impliceert echter dat uw ontmoeting met S.(...) plaatsvond zeven maanden voor uw doopsel en niet een paar weken ervoor zoals u eerder had verklaard (cf. supra). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid, stelde u dat de eerste maand na nieuwjaar niet wordt meegeteld zodat het in werkelijkheid om vijf maanden ging in plaats van zeven maanden (NPO 2, p. 13). Deze bevreemdende uitleg kan echter niet verklaren waarom u even tevoren tot tweemaal toe expliciet verklaarde dat uw doopsel slechts enkele weken na uw ontmoeting met S.(...) plaatsvond (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u een fout gemaakt had, dat u S.(...) begin 1399 leerde kennen en dat u zes maanden na uw ontmoeting met S.(...) gedoopt werd (NPO 2, p. 13). Even later, nadat er een pauze was geweest tijdens het persoonlijk onderhoud, kwam u nogmaals terug op deze versie van de feiten en keerde u terug naar de versie van de feiten zoals u deze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verteld, waarbij u plots beweerde dat u A.(...) leerde kennen in 1396-1397, dat ze in het begin van 1397 tegen u over het christendom begon, dat u S.(...) leerde kennen in het midden van 1398 en dat u in mehr 1399 werd gedoopt (NPO 2, p. 14 en p. 18). Uw steeds wisselende, incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop A.(...) tegen u over het christendom begon, de duur van de periode tussen uw kennismaking met het christendom en uw bekering, het moment waarop u S.(...) leerde kennen en de duur van de periode tussen uw kennismaking met S.(...) en uw doopsel, halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject ernstig onderuit.

Uw tegenwerping dat u erg gestresseerd was, waardoor u in de war geraakte met de westerse kalender en in de fout ging wat betreft de data van uw bekeringstraject, kan bovenstaande conclusies niet veranderen (NPO 2, p. 12 en p. 14). Er kan immers niet begrepen worden hoe een verkeerde omrekening tussen de Iraanse en de westerse kalenders ertoe zou kunnen leiden dat u de duur tussen uw eerste huiskerkbezoek en uw doopsel afwisselend inschatte als een paar weken en een jaar (cf. supra). Ook de tegenwerping van uw advocaat dat u verlamd raakte door de angst om fouten te maken omdat u wist dat

het CGVS zwaar tilt aan potentiële tegenstrijdigheden, vormt geen overtuigend argument om de herhaaldelijke en frappante hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren (NPO 2, p. 18).

Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over uw bekeringsproces zelf. Zo roept de snelheid waarmee u zich heeft bekeerd tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van het gesprek dat u met S.(...) voerde voordat zij u tot de huiskerk toeliet. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u in dit verband dat u S.(...) tijdens dit gesprek vertelde over twee verzen uit de Bijbel die een grote indruk op u hadden gemaakt. Enerzijds vertelde u haar het verhaal waarbij Jezus zegt dat we de andere wang moeten aanbieden aan onze vijand, anderzijds besprak u met haar een vers dat zegt: 'ik heb geen goedheid van mezelf' (NPO 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, stelde u plots dat u tijdens dat bewuste gesprek met S.(...) slechts één Bijbelvers met haar besprak, namelijk het vers 'ik heb geen goedheid van mezelf' (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u eerst dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verteld had wat u zich toen van het gesprek met S.(...) herinnerde, dat u enkel kon vertellen wat u zich herinnerde en dat u het misschien intussen vergeten was (NPO 2, p. 9). Vervolgens stelde u dat u het stuk over het aanbieden van de andere wang tijdens uw gesprek met S.(...) nog niet in de Bijbel gelezen had (NPO 2, p. 9). Nog daargelaten dat deze twee verklaringen onderling incompatibel zijn, komt het ook bijzonder bevreemdend over dat uw herinneringen aan het gesprek met S.(...) zo sterk uiteen lopen. Verwacht kan worden dat u dit gesprek met S.(...), op basis waarvan zij besliste of u tot de huiskerk werd toegelaten en waardoor uw leven een beslissende wending nam, nog goed zou kunnen herinneren. Uw wisselende verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject verder onderuit.

Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u, ondanks het bijzondere belang dat u in de twee hierboven aangehaalde Bijbelverzen stelde, amper iets over deze verzen bleek te kunnen vertellen. Zo bleek u zich niet te kunnen herinneren waar en wanneer Jezus die uitspraak had gedaan en kon u zich ook niet herinneren wat de precieze Bijbelcontext was waarin Jezus de uitspraak deed dat je je vijand de andere wang moet aanbieden (NPO 2, p. 9). Pas wanneer u geconfronteerd werd met de uitspraak 'oog om oog, tand om tand', herinnerde u zich dat Jezus zijn uitspraak over het toekeren van de andere wang aan deze oudtestamentische wijsheid linkte. Dat hij dit tijdens de Bergrede deed, bracht u niet spontaan ter sprake (NPO 2, p. 9). Nochtans speelt deze Bijbeltekst een cruciale rol om het verschil tussen het Nieuwe Testament en het Oude Testament te begrijpen (cf. supra en administratief dossier).

Ook van het herhaaldelijk door u geciteerde Bijbelvers 'er zit geen goedheid in mij', bleek u niet te weten in welke context deze zin wordt uitgesproken of in welk Bijbelverhaal deze ene zin voorkomt (NPO 2, p. 8 en p. 14). Verder dan dat u dacht dat het een stukje uit Mattheus was, kwam u niet (NPO 2, p. 8). Toen u hier later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals naar werd gevraagd, begon u ontwijkend over een ander verhaal in de Bijbel dat u een goed gevoel gaf (NPO 2, p. 14). Gezien de vele spontane verwijzingen die u in uw twee persoonlijke onderhoud maakte naar dit ene vers, dat volgens uw verklaringen een belangrijke rol speelde in uw beslissing om te bekeren tot het christendom, komt het hoogst bevreemdend over dat u niet meer over de context van dit vers kan vertellen (NPO 1, p. 14 en NPO 2, p. 6 en p. 8). Uw tegenwerping dat u het vaak hebt gelezen maar dat u het zich door de stress niet kon herinneren, komt weinig overtuigend over en kan uw geloofwaardigheid op dit punt niet herstellen (NPO 2, p. 8). Van iemand die zich specifiek op dit vers baseerde om te beslissen zich te bekeren tot het christendom, kan verwacht worden dat zij in de maanden en jaren die volgen op deze bekering de inhoud en de context van dit vers nader zou bestudeerd hebben.

De vaststelling dat u amper iets kan vertellen over de Bijbelcontext van de twee verzen die een cruciale rol speelden in uw beslissing om te bekeren tot het christendom, haalt de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject verder onderuit. Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw overige verklaringen wat betreft de redenen waarom u besloot om te bekeren tot het christendom, overtuigingskracht misten. Zo stelde u dat u zich van de islam afkeerde nadat u verschillende boeken gelezen had en programma's bekeken had waarin de Koran geanalyseerd werd (NPO 1, p. 5). U verwees in dit verband naar een analyse van de Koran door ene dokter So.(...), een programma van B.(...) Mo.(...) en een boek geschreven door een historicus met de naam T.(...) (NPO 1, p. 5). Door de vele tegenstrijdigheden in de Koran, keerde u zich van de islam af (NPO 1, p. 5). Toen u later tijdens uw bekeringsproces de huiskerk bezocht, ging u verder op de ingeslagen weg. U ergerde zich eraan dat mannen en vrouwen in de islam geen gelijke rechten hebben (NPO 1, p. 20). U schreef ook zelf teksten over de rol van de vrouw in de Koran. In deze

teksten wees u erop dat Mohammad zichzelf in de Koran de toestemming gaf om niet-moslima's te verkrachten en dat hij bij een andere gelegenheid trouwde met een gehuwde vrouw (NPO 1, p. 20). In uw tekst wees u er verder ook nog op dat Mohammad voor alles dat hij wou doen een vers liet verschijnen, waardoor God hem toestemming gaf voor zijn misdaden (NPO 1, p. 20). U schreef deze teksten om de nieuwkomers in jullie huiskerk te wijzen op de inconsistenties binnen de islam, zodat ze aan het twijfelen zouden gaan (NPO 1, p. 15).

In het licht van uw uitgesproken stellingname over de ondergeschikte positie van de vrouw in de islam, is het bijzonder bevreemdend om te bemerken dat u daar waar het christendom betreft nog niet over heeft nagedacht. Wanneer u geconfronteerd wordt met de erfzonde en met een vrouwenonvriendelijke passage uit het boek Korintiërs, stelt u plots dat u een nieuwe christen bent en dat u dat specifieke stuk van de Bijbel nog nergens bent tegengekomen (NPO 1, p. 20). U voegde hier nog aan toe dat de geciteerde passage misschien het Oude Testament betrof en dat u zich wat betreft op de rol van de vrouw in het christendom baseert op wat u ziet in de maatschappij, waar vrouwen evenveel rechten hebben als mannen (NPO 1, p. 20). Deze uitspraken doen de wenkbrauwen fronsen. Nog daargelaten dat u het boek Korintiërs in het Oude Testament situeert terwijl het om een boek uit het Nieuwe Testament gaat, is uw desinteresse voor wat de Bijbel te zeggen heeft over de positie van de vrouw immers ook weinig coherent met uw uitgesproken stellingname daar waar het de Koran betreft. Dat u, die zich afkeerde van de islam af nadat u meerdere inconsistenties aantrof in de Koran en die zelf teksten schreef waarin u de ondergeschikte rol van de vrouw in de Koran aan de kaak stelde (cf. supra) - zonder enige kritische inhoudelijke reflectie net dat ene onderwerp naast u neerlegt waarmee u in de islam zoveel moeite had, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering naar het christendom.

Het is in dit verband ook opvallend dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet langer de nadruk legde op de positie van de vrouw in christendom en islam, maar ditmaal herhaaldelijk de nadruk legde op de agressie en het geweld dat Mohammad en Ali gebruikten. Zo verwees u naar het feit dat de profeet Ali 700 mannen onthoofdde op één dag en contrasteerde u dit met de liefde en de bescheidenheid van Jezus Christus (NPO, p. 5, p. 6 en p. 10). Ook op dit vlak komen uw verklaringen echter weinig doorleefd over. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat ook de christelijke God in het Oude Testament geregeld geweld en agressie gebruikte, schuift u dit terzijde door te stellen dat het misschien enkel een symbolische betekenis had (NPO, p. 10). Van Sodom en Gomorra, steden die de Oudtestamentische God vernietigde om hun bewoners te straffen, had u nog nooit gehoord (NPO, p. 10). U verwees wel naar een verhaal dat u ooit ergens gelezen had en waarin God de opdracht gaf om iemand te doden. Achteraf bleek dat God geen gewelddadige God was en dat het gewoon een verhaal was dat Jezus navertelde (NPO, p. 10). Deze uitleg raakt echter kant noch wal. Indien u werkelijk over deze zaken zou hebben gereflecteerd, zou op zijn minst verwacht kunnen worden dat u zich nog zou kunnen herinneren over welk verhaal het precies ging of waar in de Bijbel u het precies gelezen had, quod non in casu (NPO, p. 10). Dat u zich afkeerde van de islam door de het geweld en de agressie die de profeten Ali en Mohammad in de Koran tentoonspreidden, maar het geweld van de Oudtestamentische God zonder enige inhoudelijke reflectie en zonder enige poging om verdere informatie te bekomen wegzet als louter symbolisch, is weinig geloofwaardig en ondermijnt de oprechtheid van uw bekering nog verder.

Uw gebrekkige kennis over de hierboven aangehaalde Bijbelpassages is des te opvallend in het licht van uw stelling dat u reeds een eigen Bijbel heeft sinds het najaar van 2019 (NPO 1, p. 12). Bovendien volgde u in Iran maandelijks de huiskerkvieringen sinds oktober 2019, volgde u in Iran ook Bijbelstudie, woonde u in België sinds november 2021 wekelijks de misviering bij met behulp van een tolk en volgt u sinds november 2021 ook maandelijks Bijbelstudie (NPO 1, p. 10 en p. 12). Dat het vrouwenonvriendelijk karakter van de Bijbel en het geweld van de Oudtestamentische God u in al die tijd nooit eerder was opgevallen, is dan ook hoogst opmerkelijk. Uw stelling dat u zich voor uw mening over de vrouw in het christendom louter baseerde op wat u met uw eigen ogen zag, is dan weer weinig coherent met uw bewering dat uw bekering tot het christendom zich reeds afspeelde toen u nog in Iran was, waar u zich ook liet dopen (NPO 1, p. 10). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u voor u naar België kwam nooit eerder buiten Iran geweest was (NPO 1, p. 6). De opmerking die u na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal overmaakte, en waarin u stelde dat u eerder geïnteresseerd was in de God van het Nieuwe Testament omdat in de periode van het Oude Testament alles volgens de wet van God verliep, kan evenmin overtuigen. Nog daargelaten dat het weinig overtuigend overkomt dat u a posteriori in staat bent om een doorwrochte religieuze analyse op te stellen in nagenoeg perfect Nederlands, terwijl u volgens uw e-mail geen toegang had tot een vertaler Farsi-Nederlands om u te helpen bij het doornemen van uw gehoorverslag, is het ook weinig geloofwaardig dat u, indien u werkelijk doordrongen zou zijn van de denkbeelden die u in uw e-mail naar voren brengt, geen van deze argumenten ten berde bracht tijdens het persoonlijk onderhoud zelf. Daar bleek u, hiernaar gevraagd, niet op de hoogte van het geweld van de Oudtestamentische God en bleek u hier nooit eerder over te hebben nagedacht (cf. supra). Uw post-factumverklaring per e-mail kan hieraan niets veranderen.

Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat u ook weinig overtuigende verklaringen aflegde in verband met de reden waarom u zich op 21 mehr 1399 (12 oktober 2020) liet dopen. U stelde in dit verband dat uw oom kanker had en dat de kankercellen verminderden nadat u tot Jezus Christus had gebeden (NPO 1, p. 12). Nog daargelaten dat het weinig geloofwaardig is dat u een dergelijk wonder louter zou toeschrijven aan een interventie van Jezus Christus, terwijl de arts volgens uw verklaringen tegen u had gezegd dat zijn kankercellen waren verminderd na een operatie die uw oom in mordad 1399 (juli-augustus 2020) had ondergaan (NPO 2, p. 4), is het ook opmerkelijk dat u dit medische mirakel niet op een overtuigende manier wist te documenteren. Uit de door u neergelegde medische documenten van uw oom G.(...) A.(...) J.(...) blijkt weliswaar dat uw oom aan kanker lijdt en hiervoor in Iran behandeld wordt. Het is uit deze documenten echter allerminst duidelijk op welke manier de kankercellen verminderd zouden zijn (NPO 1, p. 12). Uw advocate legde in haar begeleidend schrijven van 22 juni 2022 niet uit op welke manier uit de door u neergelegde bloedtesten die dateren van mehr en shahrivar 1399 (augustus-oktober 2020) zou kunnen blijken dat de bij uw oom uitgevoerde chemotherapie een helend effect had. Evenmin kon u zelf hier tijdens uw tweede persoonlijkheid duidelijkheid in brengen (NPO 2, p. 4). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u een dergelijke spectaculaire medische verandering, indien deze werkelijk de aanleiding vormde voor uw beslissing om zich te laten dopen, zou kunnen aantonen met overtuigende medische documenten.

Verder legde u ook weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen af over de veiligheidsmaatregelen die u nam toen u in Iran bij een huiskerk was aangesloten. Zo stelde u enerzijds dat u nooit aan de telefoon met andere huiskerkleden praatte over het precieze adres waar de viering zou doorgaan, omdat jullie schrik hadden dat jullie afgeluisterd zouden worden (NPO 1, p. 14). In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer opmerkelijk dat jullie tijdens de coronapandemie online bijeenkomsten hielden via de software Zoom en dit zonder dat de toegang tot deze bijeenkomsten beveiligd was door een wachtwoord (NPO 1, p. 22). Geconfronteerd met deze weinig consistente gang van zaken, stelde u dat jullie zeker wisten dat Zoom geen probleem vormde omdat ook veel andere kerken hun vieringen en cursussen via Zoom lieten verlopen (NPO 1, p. 16). Bovendien werd de link naar de Zoommeeting enkel geplaatst in een Telegramkanaal waar behalve jullie zelf niemand anders toegang toe had (NPO 1, p. 16). Dat jullie de link naar deze onbeveiligde Zoommeeting uitwisselden via Telegram, terwijl jullie nooit het adres van de fysieke bijeenkomst uitwisselden uit schrik afgeluisterd te worden, is echter weinig coherent en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas (cf. supra). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u soms aan deze Zoommeetings deelnam met uw eigen naam (NPO 2, p. 18). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat er in de door u aangehaalde periode ernstige veiligheidsproblemen bestonden met het softwareprogramma Zoom. Een simpele zoekopdracht op het internet levert verschillende simpele maatregelen op om de beveiliging van dit programma te versterken. De vaststelling dat u hier niet van op de hoogte bent en dat dergelijke maatregelen door jullie huiskerkgroep volgens u niet genomen werden, is op zijn minst merkwaardig te noemen en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ernstig twifelen aan de oprechtheid van uw beweerde bekering tot het protestantisme. Hierdoor komt ook de geloofwaardigheid van uw problemen met de Iraanse autoriteiten in het gedrang. Het was immers door uw betrokkenheid bij de huiskerk in Iran, dat uw vader en zus ondervraagd werden door de autoriteiten (NPO 1, p. 18). Bovendien legde u ook wat betreft uw problemen met de Iraanse autoriteiten verklaringen af die de wenkbrauwen doen fronsen.

Zo is het bevreemdend dat u niet kon zeggen of u zelf ergens van beschuldigd bent en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 1, p. 20). Het stemt ook tot nadenken dat u niet kon zeggen in welk politiekantoor uw vader en zus werden ondervraagd (NPO 1, p. 20). Het is verder ook bijzonder merkwaardig dat u niet kon zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en dat u ook geen enkele poging heeft ondernomen om contact met hen te leggen (NPO 1, p. 19). Ook over het lot van S.(...) na haar arrestatie tast u in het duister, zonder dat u ook maar één poging heeft ondernomen om via uw vader of uw broer en zussen in Iran te weten te komen wat er met haar is gebeurd (NPO 1, p. 19). U heeft ook nooit geprobeerd om te weten te komen of de drukkerij die u had in Iran nog steeds bestaat en uitgebaat wordt (NPO 2, p. 16). Gezien het belang van S.(...) voor uw relaas – zij leidde uw huiskerk in goede banen, zij was degene die uw drukkerij overnam in Iran, zij was ook degene die uw naam noemde tegenover de Iraanse inlichtingendiensten (NPO 1, p. 12 en p. 19) - kan nochtans verwacht worden dat u, ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over haar lot. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u weinig coherente verklaringen aflegde om uw onwetendheid over het lot van S.(...) en de andere huiskerkleden te verklaren. Gevraagd waarom u niet via uw vader, broer of zus probeerde om meer informatie te bekomen, stelde u dat het te gevaarlijk was voor hen om hierover met hen te praten (NPO 1, p. 19). Deze bewering is echter weinig consistent met uw eerdere bewering dat u met uw zus Z.(...) via WhatsApp praat over uw bekering naar het christendom en dit ondanks het feit dat de kans bestaat dat jullie afgeluisterd worden, waardoor dit voor haar een zeker gevaar inhoudt (NPO 1, p. 18). Erop gewezen dat u enerzijds wel de Blijde Boodschap verkondigt aan uw zus in Iran maar anderzijds niet met uw familieleden durft praten over de andere leden van de huiskerk, krabbelt u plots terug en stelt u dat u niet zo vaak met uw zus over het christendom spreekt, wat weinig overtuigend overkomt (NPO 1, p. 19). Uw uitleg dat het veel gevaarlijker is voor uw familieleden om te spreken met iemand die aangehouden is of geweest is, houdt geen steek (NPO 1, p. 19). Ook uzelf wordt volgens uw verklaringen immers gezocht door de Iraanse autoriteiten. Bovendien konden uw familieleden desgewenst ook informeren naar het lot van uw huiskerkgenoten zonder hen daarom rechtstreeks te contacteren. Uw weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen over de manier waarop u met uw familieleden communiceert over uw bekering en uw problemen met de Iraanse autoriteiten, bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Overigens kan in dit verband ook nog opgemerkt worden dat het bevreemdend overkomt dat u als protestant een Mariabeeld in uw kamer bewaarde (NPO 1, p. 20). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, vereren protestanten Maria niet en beschouwen zij haar gewoon als de moeder van Jezus, zoals u zelf ook aangaf (NPO 1, p. 20). Uw tegenwerping dat het beeld van Maria u aan uw overleden moeder deed denken, is weinig overtuigend en volstaat niet om bovenstaande bedenkingen in een ander daglicht te plaatsen (NPO 1, p. 20).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering tot het christendom authentiek en oprecht zou zijn. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw bekering in de problemen zou zijn gekomen met de Iraanse autoriteiten. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

De door u neergelegde brieven waaruit blijkt dat u in Jette de misviering meevolgte via Zoom en dat u ook wekelijks deelneemt aan de misviering in de Rabotkerk in Gent, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in Iran gedoopt werd en hiervan een Belgisch doopattest neerlegt, impliceert evenmin dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bovendien baseerde de medewerker van de Rabotkerk die uw doopattest opmaakte zich hiervoor louter op uw eigen verklaring dat u in Iran gedoopt bent, wat het relatief karakter van dit door u aangedragen bewijsstuk alleen maar versterkt (NPO 1, p. 10). De door u neergelegde teksten waarin u zich kritisch uitlaat over de islam en de profeet Mohammad, zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. In deze teksten staat uw naam nergens vermeld, waardoor uit deze teksten niet kan opgemaakt worden dat u er de auteur van bent (cf. administratief dossier en NPO 1, p. 16). Deze teksten zijn bovendien nergens gepubliceerd en u heeft ze ook nooit op uw Facebookkanaal geplaatst (NPO 1, p. 9). Uw stelling dat de Iraanse autoriteiten deze teksten aan uw vader en uw zus getoond hebben tijdens hun ondervraging is gekaderd in een voor het overige ongeloofwaardig relaas en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra). Uit niets blijkt dan ook dat de Iraanse autoriteiten van het bestaan van deze teksten op de hoogte zijn, laat staan dat zij u als de auteur van deze teksten zouden beschouwen.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen beïnvloeden. Aan uw Iraanse identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw stelling dat u toegelaten werd tot de opleiding Educational Sciences aan de Ugent of aan uw stelling dat u momenteel een cursus Nederlands volgt. Dat u bij de DVZ verkeerdelijk aangaf dat uw vader u opbelde op 26 december 2021 in plaats van 16 december 2021, is voor deze beslissing niet van belang.

Wat betreft uw zus Z.(...), die zich recent onder uw invloed zou hebben bekeerd tot het christendom, dient te worden opgemerkt dat het hier louter een blote bewering van uw kant betreft die, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw eigen bekering, niet gevolgd kan worden (NPO 1, p. 18).

Aangaande uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 12 februari 2022 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran (cf. administratief dossier). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het ook bevreemdend overkomt dat u op uw Facebookpagina afbeeldingen plaatst van Jezus Christus aan het kruis, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit allerm minst de gewoonte is binnen de protestantse kerk (cf. administratief dossier). Wat er ook van zij, niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn, zoals u ook zelf aangaf (NPO 1, p. 8). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht, waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De door u neergelegde medische documenten van uw oom G.(...) A.(...) J.(...) werden hierboven al besproken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat, zelfs indien deze documenten overtuigend zouden aantonen dat uw oom inderdaad minder kankercellen had in mehr 1399 (quod non), hieruit nog steeds geen oprechte bekering zou kunnen afgeleid worden. Deze dient immers aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

De opmerkingen die uw advocate op 22 juni 2022 per e-mail overmaakte aan het Commissariaat-generaal zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. Dat u zich op 21 mehr 1399 liet dopen, staat in deze beslissing niet ter discussie en volstaat niet om uw herhaaldelijke wisselende en tegenstrijdige verklaringen over de verschillende periodes binnen uw bekeringstraject te verklaren (cf. supra). De datum waarop uw vader u belde vanuit Iran staat in deze beslissing niet ter discussie. Dat de Iraanse officieren van het Ministerie van Inlichtingen uw oom geen bewijs hebben afgeleverd voor de borgstelling waarmee hij uw vader en zus vrij wist te krijgen, is een blote bewering van uw kant die niet relevant is voor deze beslissing. Dat de agenten die uw vader en zus arresteerden u ervan beschuldigden (i) een afvallige van de islam te zijn die de heilige islam had beledigd, (ii) een persoon te zijn die oorlog voert tegen God en de profeet Mohammad en (iii) een persoon te zijn die tegen de nationale veiligheid van Iran handelt, is louter een post-factumverklaring van uw kant die op geen enkele manier uw onwetendheid tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart. Overigens komt het ook bijzonder bevreemdend over dat u geen enkel document kan neerleggen waaruit eventuele juridische gevolgen van deze beschuldigingen zouden kunnen blijken.

De opmerkingen over de Oudtestamentische God die u op 10 augustus 2022 per e-mail overmaakte aan het Commissariaat-generaal werden hierboven al uitvoerig besproken. Uw opmerkingen over de exacte schrijfwijze van de stam Bani Nazir is voor deze beslissing niet relevant. Evenmin is het relevant dat u zich in de periode waarin u geen religie had opwond over een kopieermachine en niet over een koffiezetapparaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen d.d. 31 januari 1967, van de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken:

- *"Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC)"* van 20 februari 2020 (stuk 2);
- Nederlands Ambtsbericht *"Iran"* van februari 2021 (stuk 3);
- het artikel *"Open Doors World Watch List 2021"* (stuk 4);
- United States Commission on International Religious Freedom *"Country Update: Iran"* van augustus 2021 (stuk 5);
- *"Annual report 2020 violations against Christians in Iran"* van januari 2021 (stuk 6);
- de COI Focus *"Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom"* van 25 februari 2021 (stuk 7);
- de COI Focus *"Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten"* van 30 maart 2020 (stuk 8);
- UK Home Office *"Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts"* van februari 2020 (stuk 9);
- Iran Human Rights *"Iran. Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial"* van 6 december 2020 (stuk 10);
- Barnabas Fund *"Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards"* van 24 februari 2020 (stuk 11);
- CSW, *"Iran: General Briefing"* van maart 2021 (stuk 12);
- Het Nieuwsblad, *"Amnesty International: 'Iran onderdrukt protesten meedogenloos en met dodelijke middelen'"* (stuk 13);
- Nieuwsbericht VRT NWS, *"Dodental in Iran loopt op: minstens 133 mensen gedood bij manifestaties"* van 2 oktober 2022 (stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters verklaringen aangaande haar bekeringsproces zijn ontoereikend nu (a) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over verschillende fases van haar bekeringsproces, (b) zij weinig overtuigende verklaringen aflegt over haar bekeringsproces zelf, (c) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van het gesprek dat zij met S. voerde voordat zij verzoekster tot de huiskerk toeliet en (d) het in dit verband bevreemdend is dat verzoekster, ondanks het bijzonder belang dat zij in twee Bijbelverzen stelde in het kader van haar bekering tot het christendom, amper iets over deze verzen kan vertellen, (e) ook verzoeksters overige verklaringen wat betreft de redenen waarom zij besloot zich tot het christendom te bekeren (met name de ondergeschikte positie van de vrouw in de islam en de agressie) niet kunnen overtuigen en verzoeksters gebrekkige kennis aangaande bepaalde Bijbelpassages in dit verband, terwijl zij reeds sinds het najaar van 2019 over een eigen Bijbel zou hebben beschikt opvallend is;

(ii) verzoekster legt weinig overtuigende verklaringen af in verband met de reden waarom zij zich op 12 oktober 2020 liet dopen;

(iii) verzoekster legt weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen af over de veiligheidsmaatregelen die zij nam toen zij in Iran bij een huiskerk was aangesloten;

(iv) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van verzoeksters beweerde bekering tot het protestantisme, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van deze bekering. Hoe dan ook zijn verzoeksters verklaringen omtrent haar problemen met de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk nu (a) haar gebrek aan initiatief om informatie te vergaren omtrent haar eigen situatie, deze van de andere leden van de huiskerk, S. en de drukkerij die zij had in Iran geen houding is die in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of vrees voor een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (b) verzoekster weinig coherente verklaringen aflegt

over haar onwetendheid over het lot van S. en de andere huiskerkleden, (c) het bevreemdend is dat verzoekster als protestant een Mariabeeld in haar kamer bewaarde;

(v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het authentiek en oprecht karakter van verzoeksters bekering tot het christendom, zij evenmin aannemelijk maakt omwille van deze bekering in de problemen te zijn gekomen met de Iraanse autoriteiten, is het evenmin aannemelijk dat verzoekster zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de oprechtheid van haar bekering en de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming om te buigen;

(vii) wat betreft verzoeksters zus Z., die zich recent onder verzoeksters invloed zou hebben bekeerd tot het christendom, dient te worden opgemerkt dat het hier een louter blote bewering betreft die, gezien de ongeloofwaardigheid van verzoeksters eigen bekering, niet kan worden gevolgd;

(viii) aangaande verzoeksters Facebookprofiel waarop zij christelijke boodschappen post, moet worden vastgesteld dat het eerste dergelijk bericht pas dateert van 12 februari 2022 en er, gelet op het opportunistisch karakter van haar bekering, van verzoekster kan worden verwacht dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran; bovendien moet worden opgemerkt dat het bevreemdend overkomt dat verzoekster op haar Facebookpagina afbeeldingen plaatst van Jezus Christus aan het kruis terwijl dit allermindst de gewoonte is binnen de protestantse kerk; hoe dan ook kan worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, zoals zij ook zelf aangeeft en bovendien blijkt uit de landinformatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming;

(ix) de opmerkingen van verzoeksters advocaat op 22 juni 2022 en deze van verzoekster van 10 augustus 2022 zijn evenmin van aard om de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij terugkeer naar Iran vreest verzoekster voor haar leven omwille van haar bekering tot het christendom en de kritische teksten die zij schreef ten aanzien van de islam. Zij stelt dat de Iraanse autoriteiten, na haar vertrek uit haar land van herkomst, haar huis zijn binnengevallen en daar haar Bijbel, haar kruisbeeld en beeld van Maria hebben gevonden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 9 juni 2022 (hierna: CGVS I), p. 11-12 en 21; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 1 augustus 2022 (hierna: CGVS II), p.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt blijkt immers dat er aan de beweerde bekering van verzoekster en interesse voor het christendom geen geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen ten gevolge van deze bekering in Iran.

2.3.4.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen*

rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.” (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan de verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.4.4. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekster niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom.

2.3.4.4.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster wisselende, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande verschillende cruciale fases in haar bekeringsproces die de geloofwaardigheid van haar bekeringstraject ondermijnen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…) Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u in 1396 in contact kwam met A.(…), dat u na uw ontmoeting met S.(…) sinds mehr 1398 (september-oktober 2019) een keer per maand naar de huiskerk begon te gaan en dat u zich liet dopen op 21 mehr 1399 (12 oktober 2020, NPO 1, p. 10 en p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen legde u plots heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat u reeds een paar weken na uw eerste ontmoeting met S.(…) besloot om definitief christen te worden en dat u deze beslissing nam een week voordat u gedoopt werd (NPO 2, p. 11). U voegde hieraan toe dat u gedoopt werd op 21 mehr 1398 en bevestigde, toen u hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, dat dit doopsel plaatsvond enkele weken nadat u voor het eerst met S.(…) had gesproken (NPO 2, p. 12). Deze verklaringen zijn echter onderling onverenigbaar, aangezien u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had gesteld dat er meer dan een jaar tijd zat tussen uw eerste huiskerkbezoek en uw doopsel (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u plots dat u een fout gemaakt had, dat u een probleem heeft met data en dat u in 1398 in aanraking kwam met het christendom (NPO 2, p. 12). Even

later corrigeerde u zichzelf opnieuw en stelde u dat u in 1399 gedoopt was (NPO 2, p. 12). Vervolgens gevraagd of het gesprek met S.(...) dan ook in 1399 plaatsvond, een paar weken voor uw doopsel, bevestigde u dat dit het geval was (NPO 2, p. 12). Erop gewezen dat u, los van het feit dat u de jaartallen misschien door elkaar haalt, toch moet weten of u een jaar dan wel een paar weken na uw eerste huiskerkbezoek gedoopt werd, bevestigde u dat u in 1399 voor het eerst naar de kerk ging en een paar weken later gedoopt werd (NPO 2, p. 12). Dit geldt des te meer daar deze door u voorgehouden versie van de feiten ook niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen over uw bekeringsproces. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u besloot om te bekeren in 1398 en dat u deze beslissing nam ongeveer zes maanden nadat u voor het eerst over het christendom hoorde praten (NPO 2, p. 10). Even later stelde u dat u voor het eerst met A.(...) over het christendom praatte in het midden van 1398 (NPO, p. 12). Erop gewezen dat er meer dan een jaar tijd zit tussen uw kennismaking met het christendom in het midden 1398 en uw doopsel in 1399, stelde u plots dat u S.(...) leerde kennen zes maanden na A.(...), in het begin van 1399. Dit impliceert echter dat uw ontmoeting met S.(...) plaatsvond zeven maanden voor uw doopsel en niet een paar weken ervoor zoals u eerder had verklaard (cf. supra). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid, stelde u dat de eerste maand na nieuwjaar niet wordt meegeteld zodat het in werkelijkheid om vijf maanden ging in plaats van zeven maanden (NPO 2, p. 13). Deze bevreedende uitleg kan echter niet verklaren waarom u even tevoren tot tweemaal toe expliciet verklaarde dat uw doopsel slechts enkele weken na uw ontmoeting met S.(...) plaatsvond (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u een fout gemaakt had, dat u S.(...) begin 1399 leerde kennen en dat u zes maanden na uw ontmoeting met S.(...) gedoopt werd (NPO 2, p. 13). Even later, nadat er een pauze was geweest tijdens het persoonlijk onderhoud, kwam u nogmaals terug op deze versie van de feiten en keerde u terug naar de versie van de feiten zoals u deze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verteld, waarbij u plots beweerde dat u A.(...) leerde kennen in 1396-1397, dat ze in het begin van 1397 tegen u over het christendom begon, dat u S.(...) leerde kennen in het midden van 1398 en dat u in 1399 werd gedoopt (NPO 2, p. 14 en p. 18). Uw steeds wisselende, incoherente en frappant tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop A.(...) tegen u over het christendom begon, de duur van de periode tussen uw kennismaking met het christendom en uw bekering, het moment waarop u S.(...) leerde kennen en de duur van de periode tussen uw kennismaking met S.(...) en uw doopsel, halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject ernstig onderuit.

Uw tegenwerping dat u erg gestresseerd was, waardoor u in de war geraakte met de westerse kalender en in de fout ging wat betreft de data van uw bekeringstraject, kan bovenstaande conclusies niet veranderen (NPO 2, p. 12 en p. 14). Er kan immers niet begrepen worden hoe een verkeerde omrekening tussen de Iraanse en de westerse kalenders ertoe zou kunnen leiden dat u de duur tussen uw eerste huiskerkbezoek en uw doopsel afwisselend inschatte als een paar weken en een jaar (cf. supra). Ook de tegenwerping van uw advocaat dat u verlamd raakte door de angst om fouten te maken omdat u wist dat het CGVS zwaar tilt aan potentiële tegenstrijdigheden, vormt geen overtuigend argument om de herhaaldelijke en frappante hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren (NPO 2, p. 18)."

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud inderdaad op een bepaald ogenblik heeft vergist van datum, dat zij ook heeft aangegeven dat zij verward was en haar vergissing heeft gecorrigeerd, doch bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In dit verband dient vastgesteld dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen waaruit blijkt dat zij wel degelijk diverse uiteenlopende verklaringen aflegt over cruciale ijkpunten in haar voorgehouden bekeringsproces, met name het ogenblik van haar ontmoeting met A., haar ontmoeting met S. en hoe dit zich verhoudt tot haar doopsel. Bovendien dient met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekster zich *in casu* niet louter vergist in jaartallen, doch ook uiteenlopende verklaringen aflegt over welke tijdspanne er tussen bepaalde gebeurtenissen verliep en zo het ene moment spreekt van enkele weken tussen haar ontmoeting met S., het volgen van diensten in huiskerken en vervolgens haar doopsel om op een ander ogenblik te spreken van verschillende maanden of zelfs een jaar (administratief dossier, CGVS II, p. 12). Dat verzoekster er zelfs niet in slaagt om op eenduidige wijze deze gebeurtenissen in onderlinge verhouding tot elkaar te situeren in de tijd, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, ondanks de verduidelijking die verzoekster gaf (administratief dossier, CGVS II, p. 18).

Verzoekster vervolgt nog dat er ook een miscommunicatie bestond over bepaalde zaken waar de *protection officer* de vraag stelde wanneer verzoekster beslist had om zich te laten bekeren, met name of dit voor of na de ontmoeting met S. was en waarbij de volgende vraag ging over het ogenblik waarop verzoekster voor het eerst van het christendom hoorde en de termijn waarna ze dan vervolgens besliste

om zich te bekeren. Verzoekster merkt in dit verband op dat de *protection officer* daarmee doelde op haar ontmoeting met A., maar zij dit duidelijk verkeerd had begrepen als de eerste maal dat zij hierover hoorde van S. De Raad stelt vast dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS II, p. 10-13) niet voor interpretatie vatbaar is, alsook dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat er een miscommunicatie bestond. Te dezen dient er bovendien op gewezen dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking formuleerden met betrekking tot deze vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud een miscommunicatie plaatsvond tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt dat verzoekster en haar advocaat een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden opvroegen en verkregen en dat zij over dit tweede onderhoud op 1 augustus 2022, geen opmerkingen gaven over de vraagstelling. Verzoekster gaf op 10 augustus 2022 enkel een uitleg over zaken in het Oude testament en Sodom en Gomorra en maakt wel een voorbehoud omdat ze niet de hele tekst had kunnen vertalen. In dit verband herhaalt de Raad echter dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS II, p. 10-13) niet voor interpretatie vatbaar is.

2.3.4.4.2. Ook verzoeksters verklaringen aangaande haar bekeringsproces zelf kunnen niet overtuigen.

Zo dient te worden vastgesteld dat verzoekster weinig kan vertellen over de Bijbelcontext van twee verzen die van doorslaggevend belang waren in haar beslissing om zich te bekeren tot het christendom. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd als volgt:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van het gesprek dat u met S.(...) voerde voordat zij u tot de huiskerk toeliet. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u in dit verband dat u S.(...) tijdens dit gesprek vertelde over twee verzen uit de Bijbel die een grote indruk op u hadden gemaakt. Enerzijds vertelde u haar het verhaal waarbij Jezus zegt dat we de andere wang moeten aanbieden aan onze vijand, anderzijds besprak u met haar een vers dat zegt: ‘ik heb geen goedheid van mezelf’ (NPO 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen, stelde u plots dat u tijdens dat bewuste gesprek met S.(...) slechts één Bijbelvers met haar besprak, namelijk het vers ‘ik heb geen goedheid van mezelf’ (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u eerst dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verteld had wat u zich toen van het gesprek met S.(...) herinnerde, dat u enkel kon vertellen wat u zich herinnerde en dat u het misschien intussen vergeten was (NPO 2, p. 9). Vervolgens stelde u dat u het stuk over het aanbieden van de andere wang tijdens uw gesprek met S.(...) nog niet in de Bijbel gelezen had (NPO 2, p. 9). Nog daargelaten dat deze twee verklaringen onderling incompatibel zijn, komt het ook bijzonder bevreemdend over dat uw herinneringen aan het gesprek met S.(...) zo sterk uiteen lopen. Verwacht kan worden dat u dit gesprek met S.(...), op basis waarvan zij besliste of u tot de huiskerk werd toegelaten en waardoor uw leven een beslissende wending nam, nog goed zou kunnen herinneren. Uw wisselende verklaringen op dit punt halen de geloofwaardigheid van uw bekeringstraject verder onderuit.

Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u, ondanks het bijzondere belang dat u in de twee hierboven aangehaalde Bijbelverzen stelde, amper iets over deze verzen bleek te kunnen vertellen. Zo bleek u zich niet te kunnen herinneren waar en wanneer Jezus die uitspraak had gedaan en kon u zich ook niet herinneren wat de precieze Bijbelcontext was waarin Jezus de uitspraak deed dat je je vijand de andere wang moet aanbieden (NPO 2, p. 9). Pas wanneer u geconfronteerd werd met de uitspraak ‘oog om oog, tand om tand’, herinnerde u zich dat Jezus zijn uitspraak over het toekeren van de andere wang aan deze oudtestamentische wijsheid linkte. Dat hij dit tijdens de Bergrede deed, bracht u niet spontaan ter sprake (NPO 2, p. 9). Nochtans speelt deze Bijbeltekst een cruciale rol om het verschil tussen het Nieuwe Testament en het Oude Testament te begrijpen (cf. supra en administratief dossier).

Ook van het herhaaldelijk door u geciteerde Bijbelvers ‘er zit geen goedheid in mij’, bleek u niet te weten in welke context deze zin wordt uitgesproken of in welk Bijbelverhaal deze ene zin voorkomt (NPO 2, p. 8 en p. 14). Verder dan dat u dacht dat het een stukje uit Mattheus was, kwam u niet (NPO 2, p. 8). Toen u hier later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals naar werd gevraagd, begon u ontwijkend over een ander verhaal in de Bijbel dat u een goed gevoel gaf (NPO 2, p. 14). Gezien de vele spontane verwijzingen die u in uw twee persoonlijke onderhouden maakte naar dit ene vers, dat volgens uw verklaringen een belangrijke rol speelde in uw beslissing om te bekeren tot het christendom, komt het hoogst bevreemdend over dat u niet meer over de context van dit vers kan vertellen (NPO 1, p. 14 en NPO 2, p. 6 en p. 8). Uw tegenwerping dat u het vaak hebt gelezen maar dat u het zich door de stress niet kon herinneren, komt weinig overtuigend over en kan uw geloofwaardigheid op dit punt niet herstellen (NPO 2, p. 8). Van iemand die zich specifiek op dit vers baseerde om te beslissen zich te bekeren tot het christendom, kan verwacht

worden dat zij in de maanden en jaren die volgen op deze bekering de inhoud en de context van dit vers nader zou bestudeerd hebben.”

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de moeilijkheid waarmee zij als ‘nieuwe christene’ werd geconfronteerd op vlak van taalbarrière in België. Zij meent tevens dat de zaken waarop zij een antwoord kon bieden worden doodgezwegen, dan wel verdraaid. De Raad wijst er te dezen vooreerst op dat verzoekster zelf aangeeft dat zij reeds in Iran van A. een Bijbel zou hebben gekregen (administratief dossier, CGVS II, p. 7), dat S. haar zou hebben gepeild naar haar kennis van het christendom alvorens haar toe te laten tot de huiskerk (administratief dossier, CGVS I, p. 13-14), dat zij wekelijks bijeenkomsten bijwoonde van een huiskerk én dat zij teksten schreef met S. om nieuwkomers in deze kerk te informeren (administratief dossier, CGVS I, p. 15), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij doorleefde en volledige verklaringen kan afleggen in dit verband. Te meer gelet op het belang dat verzoekster zelf toedicht aan voormelde Bijbelverzen. Verder dient benadrukt dat het loutere feit dat verzoekster een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en lacuneuze karakter van verzoeksters kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoeksters kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die zij wel op een correcte wijze weergaf en die zij, zoals zij zelf ook lijkt aan te stippen in het verzoekschrift, door zelfstudie of overdracht van derden kan hebben verworven.

Verder schuift verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhoud naar voor dat zij zich van de islam begon af te keren nadat zij verschillende boeken gelezen had en programma’s had bekeken waarin de Koran werd geanalyseerd en waaruit de vele tegenstrijdigheden in de Koran voor haar bleken (administratief dossier, CGVS I, p. 5). Verzoekster verklaart tevens tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij zich eraan ergerde dat mannen en vrouwen in de islam geen gelijke rechten hebben en zij zelf ook teksten schreef over de rol van de vrouw in de Koran (administratief dossier, CGVS I, p. 20). Met de commissaris-generaal kan evenwel worden opgemerkt dat, in het licht van verzoeksters uitgesproken stellingname over de ondergeschikte positie van de vrouw in de islam, het niet aannemelijk is dat verzoekster hier wat het christendom betreft nog niet over had nagedacht ten tijde van haar eerste persoonlijk onderhoud. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt: *“Wanneer u geconfronteerd wordt met de erfzonde en met een vrouwenvriendelijke passage uit het boek Korintiërs, stelt u plots dat u een nieuwe christen bent en dat u dat specifieke stuk van de Bijbel nog nergens bent tegengekomen (NPO 1, p. 20). U voegde hier nog aan toe dat de geciteerde passage misschien het Oude Testament betrof en dat u zich wat betreft op de rol van de vrouw in het christendom baseert op wat u ziet in de maatschappij, waar vrouwen evenveel rechten hebben als mannen (NPO 1, p. 20). Deze uitspraken doen de wenkbrauwen fronsen. Nog daargelaten dat u het boek Korintiërs in het Oude Testament situeert terwijl het om een boek uit het Nieuwe Testament gaat, is uw desinteresse voor wat de Bijbel te zeggen heeft over de positie van de vrouw immers ook weinig coherent met uw uitgesproken stellingname daar waar het de Koran betreft. Dat u, die zich afkeerde van de islam af nadat u meerdere inconsistenties aantrof in de Koran en die zelf teksten schreef waarin u de ondergeschikte rol van de vrouw in de Koran aan de kaak stelde (cf. supra) - zonder enige kritische inhoudelijke reflectie net dat ene onderwerp naast u neerlegt waarmee u in de islam zoveel moeite had, mag op zijn minst verbazen en plaatst aldus het nodige voorbehoud bij de door u beweerde oprechte bekering naar het christendom.”*

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij naar aanleiding van een tegenstrijdigheid of vraag over de Bijbel of een verhaal toelichting vraagt aan haar pastoor, dat zij zich voor het christendom baseert op wat zij ziet in de maatschappij en dat het dan ook niet opgaat om te stellen dat zij een desinteresse toont in wat in de Bijbel staat over de positie van de vrouw. De Raad wijst erop dat verzoekster slechts tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, nadat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de erfzonde en met een vrouwenvriendelijke passage, aangaf dat zij te rade is gegaan bij haar pastoor (administratief dossier, CGVS II, p. 10), hetgeen aldus niet getuigt van een bijzonder kritische inhoudelijke reflectie voorafgaand aan haar bekering. Bovendien merkt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden op als volgt: *“(…) Uw stelling dat u zich voor uw mening over de vrouw in het christendom louter baseerde op wat u met uw eigen ogen zag, is dan weer weinig coherent met uw bewering dat uw bekering tot het christendom zich reeds afspeelde toen u nog in Iran was, waar u zich ook liet dopen (NPO 1, p. 10). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u voor u naar België kwam nooit eerder buiten Iran geweest was (NPO 1, p. 6). De opmerking die u na afloop van het tweede persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal overmaakte, en waarin u stelde dat u eerder geïnteresseerd was in de God van het Nieuwe Testament omdat in de periode van het Oude Testament alles volgens de wet van God verliep, kan evenmin overtuigen. Nog daargelaten dat het weinig overtuigend overkomt dat u a posteriori in staat bent om een doorwrochte religieuze analyse op te stellen*

in nagenoeg perfect Nederlands, terwijl u volgens uw e-mail geen toegang had tot een vertaler Farsi-Nederlands om u te helpen bij het doornemen van uw gehoorverslag, is het ook weinig geloofwaardig dat u, indien u werkelijk doordrongen zou zijn van de denkbeelden die u in uw e-mail naar voren brengt, geen van deze argumenten ten berde bracht tijdens het persoonlijk onderhoud zelf. Daar bleek u, hiernaar gevraagd, niet op de hoogte van het geweld van de Oudtestamentische God en bleek u hier nooit eerder over te hebben nagedacht (cf. supra). Uw post-factumverklaring per e-mail kan hieraan niets veranderen."

De commissaris-generaal considereert voorts in dit verband op goede gronden als volgt:

"Het is in dit verband ook opvallend dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet langer de nadruk legde op de positie van de vrouw in christendom en islam, maar ditmaal herhaaldelijk de nadruk legde op de agressie en het geweld dat Mohammad en Ali gebruikten. Zo verwees u naar het feit dat de profeet Ali 700 mannen onthoofdde op één dag en contrasteerde u dit met de liefde en de bescheidenheid van Jezus Christus (NPO, p. 5, p. 6 en p. 10). Ook op dit vlak komen uw verklaringen echter weinig doorleefd over. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat ook de christelijke God in het Oude Testament geregeld geweld en agressie gebruikte, schuift u dit terzijde door te stellen dat het misschien enkel een symbolische betekenis had (NPO, p. 10). Van Sodom en Gomorra, steden die de Oudtestamentische God vernietigde om hun bewoners te straffen, had u nog nooit gehoord (NPO, p. 10). U verwees wel naar een verhaal dat u ooit ergens gelezen had en waarin God de opdracht gaf om iemand te doden. Achteraf bleek dat God geen gewelddadige God was en dat het gewoon een verhaal was dat Jezus navertelde (NPO, p. 10). Deze uitleg raakt echter kant noch wal. Indien u werkelijk over deze zaken zou hebben gereflecteerd, zou op zijn minst verwacht kunnen worden dat u zich nog zou kunnen herinneren over welk verhaal het precies ging of waar in de Bijbel u het precies gelezen had, quod non in casu (NPO, p. 10). Dat u zich afkeerde van de islam door de het geweld en de agressie die de profeten Ali en Mohammad in de Koran tentoonspreidden, maar het geweld van de Oudtestamentische God zonder enige inhoudelijke reflectie en zonder enige poging om verdere informatie te bekomen wegzet als louter symbolisch, is weinig geloofwaardig en ondermijnt de oprechtheid van uw bekering nog verder."

In zoverre verzoekster er in het verzoekschrift nog op algemene wijze op wijst dat zij geïntimideerd was door alle vragen tijdens het persoonlijk onderhoud en zij het gevoel had verkeerde of onvolledige zaken te hebben gezegd waardoor zij in paniek was, dient erop gewezen dat elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich meebrengt en de interviewer hiermee rekening houdt, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen.

Waar verzoekster het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten in haar kennis van het christendom poogt te vergoelijken, stellende dat ze een pas bekeerde christene is en sedert haar komst naar België te maken heeft met een verschil in taal waardoor het zich verdiepen in de Bijbel en het christendom niet evident is geweest, dient opnieuw te worden onderstreept dat verzoekster zelf aangeeft dat zij reeds in Iran in 2019 in het bezit zou zijn gesteld van een Bijbel (administratief dossier, CGVS I, p. 7 en 12), dat zij in Iran Bijbelstudie volgde en sinds oktober 2019 maandelijks een huiskerkviering bijwoonde én dat zij in Iran teksten schreef met S. om nieuwkomers in de huiskerk te informeren over hun geloof (administratief dossier, CGVS I, p. 15). Verder verklaart verzoekster dat zij in België sinds november 2021 wekelijks de misviering bijwoont met behulp van een tolk en dat zij ook maandelijks Bijbelstudie volgt (administratief dossier, CGVS I, p. 10 en 12). Bijgevolg kan wel degelijk een degelijke kennis van het christendom worden verwacht van verzoekster. Te meer daar verzoekster afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, zodat van haar gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht van haar algemene kennis van onder meer de geloofsleer en de geloofspraktijk.

2.3.4.4.3. Verder legt verzoekster niet-aannemelijke verklaringen af over de reden waarom zij zich liet dopen op 12 oktober 2020, met name dat haar oom kanker had en dat de kankercellen zouden zijn verminderd nadat zij tot Jezus Christus had gebeden (administratief dossier, CGVS I, p. 12). Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) het niet aannemelijk is dat verzoekster een dergelijk wonder louter zou toeschrijven aan een interventie van Jezus Christus terwijl de arts tegen verzoekster hard gezegd dat zijn kankercellen waren verminderd na een operatie in juli-augustus 2020 en (b) verzoekster het medische mirakel niet op overtuigende wijze weet te staven en (c) zelfs indien deze documenten overtuigend zouden aantonen dat haar oom inderdaad minder kankercellen had in mehr 1399 (*quod non*), hieruit nog steeds geen oprechte bekering kan worden afgeleid.

Ook over de veiligheidsmaatregelen die zij nam toen zij in Iran bij een huiskerk was aangesloten, legt verzoekster geen aannemelijke verklaringen af rekening houdend met de Iraanse context. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Zo stelde u enerzijds dat u nooit aan de telefoon met andere huiskerkleden praatte over het precieze adres waar de viering zou doorgaan, omdat jullie schrik hadden dat jullie afgeluisterd zouden worden (NPO 1, p. 14). In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer opmerkelijk dat jullie tijdens de coronapandemie online bijeenkomsten hielden via de software Zoom en dit zonder dat de toegang tot deze bijeenkomsten beveiligd was door een wachtwoord (NPO 1, p. 22). Geconfronteerd met deze weinig consistente gang van zaken, stelde u dat jullie zeker wisten dat Zoom geen probleem vormde omdat ook veel andere kerken hun vieringen en cursussen via Zoom lieten verlopen (NPO 1, p. 16). Bovendien werd de link naar de Zoommeeting enkel geplaatst in een Telegramkanaal waar behalve jullie zelf niemand anders toegang toe had (NPO 1, p. 16). Dat jullie de link naar deze onbeveiligde Zoommeeting uitwisselden via Telegram, terwijl jullie nooit het adres van de fysieke bijeenkomst uitwisselden uit schrik afgeluisterd te worden, is echter weinig coherent en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas (cf. supra). Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u soms aan deze Zoommeetings deelnam met uw eigen naam (NPO 2, p. 18). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat er in de door u aangehaalde periode ernstige veiligheidsproblemen bestonden met het softwareprogramma Zoom. Een simpele zoekopdracht op het internet levert verschillende simpele maatregelen op om de beveiliging van dit programma te versterken. De vaststelling dat u hier niet van op de hoogte bent en dat dergelijke maatregelen door jullie huiskerkgroep volgens u niet genomen werden, is op zijn minst merkwaardig te noemen en haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.”

Door in het verzoekschrift te volharden in het feit dat de uitnodiging voor Zoom werd verstuurd via Telegram, een host vervolgens een deelnameverzoek moest goedkeuren en zij helemaal geen beheerder was, brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij om de vaststelling te weerleggen dat zij een bijzonder risico liepen door de link naar een onbeveiligde Zoommeeting uit te wisselen via Telegram, noch dat zij daarbij soms deelnam onder haar eigen naam. Dat verzoekster dergelijke risico's nam is, gelet op de door haar geschetste context (administratief dossier, CGVS I, p. 16), niet geloofwaardig en doet afbreuk aan haar verklaringen.

2.3.4.4.4. Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk zich in Iran te hebben bekeerd tot het protestantisme.

2.3.4.5. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt te zijn bekeerd tot het protestantisme in Iran, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die zij naar aanleiding van deze bekering zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten.

Deze ongeloofwaardigheid wordt verder onderstreept door de onaannemelijke en incoherente verklaringen die verzoekster aflegt aangaande de problemen die haar vader en zus ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de problemen die de andere leden van de huiskerk zouden hebben ondervonden, ten gevolge van verzoeksters bekering. In de bestreden beslissing staat in dit verband nog terecht te lezen als volgt:

“Zo is het bevreemdend dat u niet kon zeggen of u zelf ergens van beschuldigd bent en dat u ook geen advocaat in de arm genomen hebt om te weten te komen wat de autoriteiten precies tegen u hebben (NPO 1, p. 20). Het stemt ook tot nadenken dat u niet kon zeggen in welk politiekantoor uw vader en zus werden ondervraagd (NPO 1, p. 20). Het is verder ook bijzonder merkwaardig dat u niet kon zeggen wat er met de andere leden van de huiskerk is gebeurd en dat u ook geen enkele poging heeft ondernomen om contact met hen te leggen (NPO 1, p. 19). Ook over het lot van S.(...) na haar arrestatie tast u in het duister, zonder dat u ook maar één poging heeft ondernomen om via uw vader of uw broer en zussen in Iran te weten te komen wat er met haar is gebeurd (NPO 1, p. 19). U heeft ook nooit geprobeerd om te weten te komen of de drukkerij die u had in Iran nog steeds bestaat en uitgebaat wordt (NPO 2, p. 16). Gezien het belang van S.(...) voor uw relaas – zij leidde uw huiskerk in goede banen, zij was degene die uw drukkerij overnam in Iran, zij was ook degene die uw naam noemde tegenover de Iraanse inlichtingendiensten (NPO 1, p. 12 en p. 19) - kan nochtans verwacht worden dat u, ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, tenminste zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over haar lot. Dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer informatie over bovenstaande zaken te achterhalen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers van een verzoekster om internationale bescherming

redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u weinig coherente verklaringen aflegde om uw onwetendheid over het lot van S.(...) en de andere huiskerkleden te verklaren. Gevraagd waarom u niet via uw vader, broer of zus probeerde om meer informatie te bekomen, stelde u dat het te gevaarlijk was voor hen om hierover met hen te praten (NPO 1, p. 19). Deze bewering is echter weinig consistent met uw eerdere bewering dat u met uw zus Z.(...) via WhatsApp praat over uw bekering naar het christendom en dit ondanks het feit dat de kans bestaat dat jullie afgeluisterd worden, waardoor dit voor haar een zeker gevaar inhoudt (NPO 1, p. 18). Erop gewezen dat u enerzijds wel de Blijde Boodschap verkondigt aan uw zus in Iran maar anderzijds niet met uw familieleden durft praten over de andere leden van de huiskerk, krabbelt u plots terug en stelt u dat u niet zo vaak met uw zus over het christendom spreekt, wat weinig overtuigend overkomt (NPO 1, p. 19). Uw uitleg dat het veel gevaarlijker is voor uw familieleden om te spreken met iemand die aangehouden is of geweest is, houdt geen steek (NPO 1, p. 19). Ook uzelf wordt volgens uw verklaringen immers gezocht door de Iraanse autoriteiten. Bovendien konden uw familieleden desgewenst ook informeren naar het lot van uw huiskerkgenoten zonder hen daarom rechtstreeks te contacteren. Uw weinig coherente en weinig overtuigende verklaringen over de manier waarop u met uw familieleden communiceert over uw bekering en uw problemen met de Iraanse autoriteiten, bevestigen alleen maar het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

Overigens kan in dit verband ook nog opgemerkt worden dat het bevreemdend overkomt dat u als protestant een Mariabeeld in uw kamer bewaarde (NPO 1, p. 20). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, vereren protestanten Maria niet en beschouwen zij haar gewoon als de moeder van Jezus, zoals u zelf ook aangaf (NPO 1, p. 20). Uw tegenwerping dat het beeld van Maria u aan uw overleden moeder deed denken, is weinig overtuigend en volstaat niet om bovenstaande bedenkingen in een ander daglicht te plaatsen (NPO 1, p. 20)."

Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat zij duidelijk heeft aangegeven waarom zij geen bijkomende informatie bekam over het lot van S. en de drukkerij, met name omdat dit erg gevaarlijk is. Verder voert zij aan dat zij eigenlijk maar heel weinig in contact stond met haar zus. Met dit betoog volhardt verzoekster in één versie van de inconsistent bevonden verklaringen, dan wel herneemt zij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee zij evenwel niet vermag de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing aangaande haar gebrek in interesse in de evolutie van haar problemen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het CGVS uiterst onredelijk werkt en het feit dat zij zelf aanhaalt dat zij het Mariabeeld bijhield omdat het haar aan haar overleden moeder deed denken dit des te geloofwaardiger maakt, beperkt zij zich in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

2.3.4.6. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de geloofsactiviteiten van verzoekster en beweerde problemen van verzoekster met de Iraanse autoriteiten wordt de geloofwaardigheid van het oprecht religieus engagement in Europa en op sociale media van verzoekster – hetwelk zij ondersteunt met brieven van de Rabotkerk in Gent, een doopbewijs van voormelde kerk en brieven van de Iraanse kerk in Iran – ondermijnd. Gezien de christelijke activiteiten van verzoekster in België en op sociale media een voortzetting zijn van haar ongeloofwaardige bekering moet er immers worden besloten dat verzoekster omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk en op sociale media. Het volgen van misvieringen in België, het feit dat zij een Belgisch doopattest neerlegt en het feit dat verzoekster sinds 12 februari 2022 christelijke boodschappen post op haar Facebookprofiel tonen – in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift aanvoert – op zich de oprechtheid van de bekering niet aan, noch kan hieruit op zich een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid.

Overigens merkt de commissaris-generaal aangaande verzoeksters activiteiten op Facebook nog op goede gronden op als volgt: *"Aangaande uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van 12 februari 2022 en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran (cf. administratief dossier). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het ook bevreemdend overkomt dat u op uw Facebookpagina afbeeldingen plaatst van Jezus Christus aan het kruis, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit allerminst de gewoonte is binnen de protestantse kerk (cf. administratief*

dossier). Wat er ook van zij, niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn, zoals u ook zelf aangaf (NPO 1, p. 8)."

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', COI Focus "Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020) dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, het bestaan van dergelijke risicofactoren in haar hoofde niet aantoonbaar maakt.

Waar verzoekster de (inhoud van de) door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, in het bijzonder van het DFAT in twijfel tracht te trekken, dient te worden vastgesteld dat zij geenszins aantoonbaar dat, waarom of op welk vlak deze informatie foutief, onbetrouwbaar of onvoldoende objectief en onafhankelijk zou zijn. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met een vage en algemene verwijzing naar de vermeende politieke agenda achter dit rapport en met het algemene verwijt dat er in de tekst zelf van dit rapport nauwelijks bronnen zouden staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de passage uit dit rapport die verzoekster *nota bene* zelf citeert, is dit rapport gebaseerd op de kennis op het terrein van het DFAT, brengt het tal van bronnen in Iran in rekening en is het geschraagd op relevante en geloofwaardige, algemeen toegankelijke rapporten en informatie, met inbegrip van deze die door de VN en zijn instellingen, het US Department of State, het UK Home Office, de Wereldbank, het IMF, vooraanstaande mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Freedom House en gerenommeerde nieuwsbronnen worden verstrekt. Specifiek wat betreft de passage die verzoekster voor de Raad tracht te betwisten, wordt bovendien aangegeven dat deze gebaseerd is op hetgeen er gerapporteerd wordt door internationale waarnemers. Deze waarnemers rapporteren duidelijk dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dit vindt bovendien duidelijk bevestiging in en is consistent met de overige, *in casu* voorliggende landeninformatie, zowel deze zoals gehanteerd door de commissaris-generaal als deze die verzoekster aanreikt bij onderhavig verzoekschrift. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 waarnaar verzoekster verwijst (verzoekschrift, stuk 3), eveneens dit rapport van DFAT als bron hanteert.

2.3.4.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk waarin richtlijnen ('country guidance') worden ontwikkeld voor de behandeling van verzoeken van Iraniërs die zich tot het christendom bekeerd hebben (verzoekschrift, stuk 2), dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Wat betreft de informatie geciteerd uit een Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (verzoekschrift, stuk 3), merkt de Raad op dat deze informatie *an sich* niet volstaat om te concluderen dat verzoekster zelfs indien zij haar religieuze berichten op sociale media zou wissen, alsnog het risico loopt om vervolgd te worden. Uit deze informatie kan immers niet

zonder meer afgeleid worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar online activiteiten. Zulks dient dan ook aan de hand van concrete elementen aannemelijk gemaakt te worden, alwaar verzoekster, zoals hierboven omstandig wordt vastgesteld, in gebreke blijven. Om dezelfde reden kan ook het geciteerde rapport van het UK Home Office getiteld 'Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts' van februari 2020 (verzoekschrift, stuk 9) niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekster. Zij het overigens nog opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift lijkt voor te houden, de geciteerde passage uit het Ambtsbericht gebaseerd is op twee bronnen, dewelke niet van recentere datum zijn dan de door de commissaris-generaal gebruikte informatie, namelijk het rapport van DFAT dat reeds aan het administratief dossier werd toegevoegd en daarnaast één enkele bron uit augustus 2019.

Ten slotte verwijst verzoekster nog naar een internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (verzoekschrift, stuk 10), stellende dat hieruit blijkt dat drie Iraniërs de doodstraf kregen onder meer wegens het illegaal verlaten van het land. De Raad stelt evenwel vast dat uit de lezing van desbetreffend artikel blijkt dat de betrokkenen hadden deelgenomen aan de protesten in november 2019 en derhalve een specifiek profiel hebben. Uit dit internetartikel kan niet besloten worden dat men bij een terugkeer naar Iran louter wegens het illegaal verlaten van het land een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekster zelf aangeeft dat zij haar land van herkomst op legale wijze heeft verlaten (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 32) om in het buitenland te gaan studeren (CGVS I, p. 11).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of er activiteiten tegen het heersende regime zal voeren, dat zij zich aldaar als christen en/of tegenstander van het regime zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

Derhalve is de verwijzing door verzoekster in het verzoekschrift naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd (verzoekschrift, stukken 3-12) voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.8. Wat betreft verzoeksters zus Z., die zich recent onder verzoeksters invloed zou hebben bekeerd tot het christendom (administratief dossier, CGVS I, p. 18), dient te worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering betreft die, gelet op het vastgestelde ongeloofwaardig karakter van haar eigen bekering, niet kan worden aangenomen. De vaststelling dat verzoekster in dit verband verklaart dat zij via WhatsApp met haar zus praat over het christendom en in dezelfde adem toegeeft dat dit een risico voor het leven van haar zus inhoudt (*ibid.*), ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.3.4.9. De overige documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de teksten die verzoekster neerlegt en waarin zij zich kritisch uitlaat over de islam en de profeet Mohammad, merkt de commissaris-generaal op goede gronden op als volgt:

"In deze teksten staat uw naam nergens vermeld, waardoor uit deze teksten niet kan opgemaakt worden dat u er de auteur van bent (cf. administratief dossier en NPO 1, p. 16). Deze teksten zijn bovendien nergens gepubliceerd en u heeft ze ook nooit op uw Facebookkanaal geplaatst (NPO 1, p. 9). Uw stelling dat de Iraanse autoriteiten deze teksten aan uw vader en uw zus getoond hebben tijdens hun ondervraging is gekaderd in een voor het overige ongeloofwaardig relaas en kan dan ook niet gevolgd worden (cf. supra). Uit niets blijkt dan ook dat de Iraanse autoriteiten van het bestaan van deze teksten op de hoogte zijn, laat staan dat zij u als de auteur van deze teksten zouden beschouwen."

Verder staat in de bestreden beslissing nog terecht te lezen:

"De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen beïnvloeden. Aan uw Iraanse identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw stelling dat u toegelaten werd tot de opleiding Educational Sciences aan

de Ugent of aan uw stelling dat u momenteel een cursus Nederlands volgt. Dat u bij de DVZ verkeerdelijk aangaf dat uw vader u opbelde op 26 december 2021 in plaats van 16 december 2021, is voor deze beslissing niet van belang."

Aangaande de opmerkingen die verzoeksters advocaat op 22 juni 2022 per e-mail en deze die verzoekster op 10 augustus 2022 overmaakte aan het CGVS, considereert de commissaris-generaal als volgt:

"De opmerkingen die uw advocate op 22 juni 2022 per e-mail overmaakte aan het Commissariaat-generaal zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. Dat u zich op 21 mehr 1399 liet dopen, staat in deze beslissing niet ter discussie en volstaat niet om uw herhaaldelijke wisselende en tegenstrijdige verklaringen over de verschillende periodes binnen uw bekeerstraject te verklaren (cf. supra). De datum waarop uw vader u belde vanuit Iran staat in deze beslissing niet ter discussie. Dat de Iraanse officieren van het Ministerie van Inlichtingen uw oom geen bewijs hebben afgeleverd voor de borgstelling waarmee hij uw vader en zus vrij wist te krijgen, is een blote bewering van uw kant die niet relevant is voor deze beslissing. Dat de agenten die uw vader en zus arresteerden u ervan beschuldigden (i) een afvallige van de islam te zijn die de heilige islam had beledigd, (ii) een persoon te zijn die oorlog voert tegen God en de profeet Mohammad en (iii) een persoon te zijn die tegen de nationale veiligheid van Iran handelt, is louter een post-factumverklaring van uw kant die op geen enkele manier uw onwetendheid tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart. Overigens komt het ook bijzonder bevreemdend over dat u geen enkel document kan neerleggen waaruit eventuele juridische gevolgen van deze beschuldigingen zouden kunnen blijken.

De opmerkingen over de Oudtestamentische God die u op 10 augustus 2022 per e-mail overmaakte aan het Commissariaat-generaal werden hierboven al uitvoerig besproken. Uw opmerkingen over de exacte schrijfwijze van de stam Bani Nazir is voor deze beslissing niet relevant. Evenmin is het relevant dat u zich in de periode waarin u geen religie had opwond over een kopieermachine en niet over een koffiezetapparaat."

Verzoekster oppert in het verzoekschrift dat zij de vraag van het CGVS naar het feit of zij achteraf ergens van in beschuldiging werd gesteld niet heeft begrepen en er vanuit ging dat haar werd gevraagd naar bewijs of documenten van beschuldigingen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud tweemaal werd gevraagd of zij achteraf ergens van in beschuldiging werd gesteld (administratief dossier, CGVS I, p. 19 en 20) en dat deze vraagstelling niet voor interpretatie vatbaar is. Bovendien werd er in dit verband ook gepeild of zij een advocaat had gecontacteerd om te weten te komen of zij ergens van beschuldigd is, waarop verzoekster negatief antwoordt en waaruit naar voor komt dat zij wel degelijk begreep dat er gepeild werd naar een mogelijke inbeschuldigingstelling in Iran (administratief dossier, CGVS I, p. 20). Dat verzoekster middels een schrijven van haar advocaat alsnog stelt dat zij door de Iraanse autoriteiten van bepaalde zaken in beschuldiging werd gesteld, maakt dan ook wel degelijk een *postfactum*verklaring uit.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde artikelen over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd (verzoekschrift, stukken 3-12), kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.4.6.

In zoverre verzoekster nog twee recente persartikels voegt bij haar verzoekschrift die handelen over de gewelddadige repressie tegenover manifestanten en opposanten van het regime (verzoekschrift, stukken 13-14), dient erop gewezen dat verzoekster noch tijdens haar persoonlijke onderhoud, noch in het verzoekschrift melding gemaakt heeft van het feit dat zij deelgenomen heeft aan protestacties tegen het Iraanse regime. Verder dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat haar religieuze activiteiten een louter en kennelijk opportunistisch karakter hebben en niet zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde overtuiging. In dit kader kan bovendien andermaal worden opgemerkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen verzoekers om internationale bescherming omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, hetgeen verzoekster *in casu* niet in *concreto* aannemelijk maakt en niet weet aan te tonen.

2.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

2.3.4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS twee maal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.8. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, evenmin dienstig aangevoerd.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET